

RUINAS (1)

Que á veces los lugares son historias.

(Lope de Vega.)

Plahents recorts de venturosos dias,
Despertáu, despertáu l' ensopit cor;
Rosas de mon abril, avuy mustías,
Regalaume un instant ab vostre olor.

Esprit, concéntra' t y seré escorcolla
L' historia escrita en eixos negrenchs murs,
Si ara enrunats per la venjansa folla,
Un temps santuari de tos goigs mès purs.

Geni infernal de guerra fratricida,
Que est alberch, en tos oyts, vas esfondrar;
Lo bè que ab ell robares á ma vida
Sas jayents pedras t' ho dirán encar.

Cada una un eco en sas escletxas guarda
D' un mot dolcissim ó un sospir planyent,
Sòns misteriosos que al morir la tarda
Inquiet sorolla l' aleteig del vent.

Llunyanas armonías d' una lira
Que unísson en dos cors ne vibrá aqui;
Mágica veu que en la buydor expira,
Sopte animantne mos recorts d' ahí.

¡Oh dolsa esposa, ta adorada imatje
Quánt viva en aquest lloch m' ánima véu!
Ell fou de nostre amor beneyt hostatje,
Y aquí' m comiaries per volar á Deu.

(1) La casa al·ludida en esta poesia es l' anomenada *Fort* del vehí poble de Sarriá, destruïda per l' última guerra civil y habitació durant llarch temps del autor y sa família.